

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Imod den lille Anklager, det er Prof. H. C. Ørsted, med Beviis for at Schellings Philosophie er uchristelig, ugudelig og løgnagtig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 194. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_248-txt-shoot-idm4491.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Her kunde jeg gjerne slutte Talen om Novalis, men gjerne udkastede jeg en Skildring af dette store Hjerte som det udtaler sig i hans Skrifter, thi fordi jeg, af gyldige Grunde, maatte i et kort Begreb af Verdenskrøniken lade mig nøie med at sammentrænge mine Forestillinger om de enkelte store Mænd i een almindelig, der umulig kan være aldeles udtømmende, er det ikke desmindre min Lyst at dvæle ved Beskuelsen af hver herlig Aand og afbilde dens Færd paa Jorderig, saavidt mulig, i alle dens Retninger. Nu er her vel ikke Tid eller Sted til Saadant, men da jeg dog paa en Maade er pligtig til at bevise, at Novalis ei havde sand christen Troe, haaber jeg ved denne Beviisførelse at kunne aabne de Læsere, der ei kiende ham, et klarere Blik i hans Inderste giennem det Billede han selv malede i sin Skrift. Saamegen Lyst jeg end kunde have til at udbrede mig over Henrich von Ofterdingen, dette i sit Anlæg, i enhver Henseende *gigantiske* Værk, og saavist som det er deri Man ret kan beskue den mægtige, vildfarende Aand, maae jeg dog lade det fare, dels fordi min Udvikling maatte vorde en heel Afhandling om Poesie, hvad den er, hvad den kan, hvad den skal og hvad den vil, naar den vil være selvstændig, men jeg kan dog ei undlade at anføre 195 Følgende herom af Tieck, Digterens fortrolige Ven ^{*}Novalis Schriften 1ter Th. S. 222.: intet synes Digteren modsigende eller fremmed, da han har fattet sin Konst i dens Væsen og Middelpunkt, for ham ere alle Gaader giættede, i Phantasiens Tryllebaand kan han sammenknytte alle Verdner og Tider, alle Underværker forsvinde, i det Alt forvandler sig til Underværk. Mere træffende kan neppe Novalis Øiemed udtales og saaledes udtaler han det selv naar han synger